

2. Sv. Miklavž in osliča.

Sv. Miklavž je nekdamj potoval s svojim služabnikom v daljnje kraje. Pa nista šla peš, ampak jezdila sta vsak svojega osliča. Že pozno v noč prideta do samotne gostilne, kjer se utrujena ustavita. A zaželeno krščanske gostoljubnosti nista našla, kajti gostilničar je bil pogan. Ko zvé, da ima pod streho dva kristjana in da je eden celo škof, sklene maščevalen načrt. Po noči se splazi v hlev ter odseka glavi popotnikovima osloma.

Druzega dné ukaže sv. Miklavž služabniku še pred zorom osedlati osliča, da bi zarano odrinila. Sluga uboga. Pa kakó se ustraši, ko opazi, da sta osliča končana. Nemudoma sporoči to sv. Miklavžu. Sveti mož pa mu zapové, naj brez odloga prišije glavi živinčet k truploma. Toda v naglici in zmedi se zgodi, da prišije sluga v polumraku glavo sivčevu k truplu črnčevemu, a glavo črnčevu k truplu sivčevemu. A pri vsem tem oživita oslička koj po dovršenem delu ter vstaneta mahoma samaodsebe. Sluga ju na to osedlá ter prižene pred krčmo.

V tem se zdani. Zdaj šele opazi sluga, da ima sivec glavo črnčevu, a črnec glavo sivčevu. Osupel pokličé domače na vse grlo. Prvi priteče seveda krčmar, ki stoji kakor očaran pred oživelima osličema. Zdaj pač spozna, da premore Bog kristjanov vendarle več, nego njegovi maliki. Nehoté poklekne pred došlega škofa ter ga potrť prosi odpuščenja.

Kakó prav ima apostol, ki piše: Če je Bog z nami, kdo je zoper nas?

Jos. Balič.



Kratkočasnica.

A: „No, boter, kaj pa delate na stare dni!“ —
B: „Le čakaj, ti vse natanko razložim. Glej, takale so moja vsakdanja opravila: ko eno končam, pa drugo začnem.“